OBSERVATIONES CRITICAE

IN

AESCHINIS ORATIONES.

SCRIPSIT H. G. HAMAKER.

(*Continuantur ex* VII. *pag.* 475).

IN CTESIPHONTEM.

§ 3. *τοῦτον οἱ τὴν πολιτείαν οὐκέτι κοινὴν ἀλλ' ἰδίαν αὐτῶν ἡγούμενοι εἶναι ἀπειλοῦσιν εἰςαγγέλλειν.* Post *ἀπειλεῖν* non praesens tempus sed futurum requiritur; itaque scribendum *εἰςαγγελεῖν.*

§ 18. *τοὺς ἱερέας καὶ τὰς ἱερείας ὑπευθύνους εἶναι κελεύει ὁ νόμος — τοὺς τὰ γέρα μόνον λαμβάνοντας.* Apud Graecos *γέρα* sunt munera sive honores, qui summis viris praecipui tribuuntur. Haec vox in hunc locum, ubi de muneribus huius generis sermo esse nequit, vitio irrepsit. Corrige *ἱερά*, *sacra*; haec enim in manus pontificum traduntur et horum ratio iis reddenda est.

§ 19. *πάλιν τοὺς τριηράρχους ὑπευθύνους εἶναι κελεύει ὁ νόμος οὐ τὰ κοινὰ διαχειρίσαντας, — ἀλλ' ὁμολογουμένως τὰς πατρῴας οὐσίας εἰς τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀνηλωκότας φιλοτιμίαν.* Participia *διαχειρίσαντας* et *ἀνηλωκότας* ad normam ceterorum (*ὑφαιρουμένους*, *κατατιθέντας*, etc.) corrigenda sunt, ut scribatur praesenti tempore *διαχειρίζοντας* et *ἀναλίσκοντας.*

§ 21. *ἀρχὴν ὑπεύθυνον, φησί, μὴ ἀποδημεῖν.* Nomen *ἀρχήν* ab interpolatore insertum est. Qui rationibus reddendis

obnoxii erant, omnes vetabantur ἀποδημεῖν, etiam si dudum magistratu abiissent. Ipse Aeschines hominem inducit clamitantem: ὦ Ἡράκλεις, ὅτι ἦρξα, μὴ ἀποδημήσω; Itaque vox ἀρχήν, qua conservata lex ad eos tantum pertinebit, qui munere etiam funguntur, necessario delenda est.

§ 22. καὶ πῶς ὅ γε μηδὲν λαβὼν μηδ' ἀναλώσας ἀποίσει λόγον τῇ πόλει; αὐτὸς ὑποβάλλει καὶ διδάσκει ὁ νόμος ἃ χρὴ γράφειν. Verba ἃ χρὴ γράφειν abundant et ab Aeschinis manu profecta non sunt. Post διδάσκει ὁ νόμος nihil addi opus est; apparet enim, quae in proxima quaestione leguntur verba πῶς ἀποίσει λόγον τῇ πόλει; intelligi. Praeterea verbum γράφειν, quo interpolator utitur, hac in re adhiberi non solet; dicunt enim λόγον ἐγγράφειν.

§ 27. τούτων ὑμῖν αὐτὸν Δημοσθένην καὶ Κτησιφῶντα μάρτυρας παρέξομαι. In his verba καὶ Κτησιφῶντα expungenda sunt et scribendum μάρτυρα. Solus enim Demosthenes testis est in psephismate. Verba καὶ Κτησιφῶντα a sciolo in margine adscripta indeque in textum translata sunt. Hinc factum ut non in omnibus libris eodem loco legantur et tres adeo codices ekl. singularem numerum habeant, in quibus est: τούτων ὑμῖν αὐτὸν Δημοσθένην μάρτυρα καὶ Κτησιφῶντα παρέξομαι.

§ 36. οἴσουσι δὲ εἰς τὴν ἀπολογίαν τὸν Διονυσιακὸν νόμον καὶ χρήσονται τοῦ νόμου μέρει τινὶ κλέπτοντες τὴν ἀκρόασιν ὑμῶν καὶ παρέξονται νόμον οὐδὲν προσήκοντα τῇδε τῇ γραφῇ κτέ. Apertum est verbis οἴσουσι δὲ εἰς τὴν ἀπολογίαν τὸν Διονυσιακὸν νόμον et καὶ παρέξονται νόμον οὐδὲν προσήκοντα τῇδε τῇ γραφῇ eamdem legem significari et ridiculam his contineri tautologiam. Haec autem inde nata est quod quum verba οὐδὲν προσήκοντα τῇδε τῇ γραφῇ primitus legerentur post τὸν Διονυσιακὸν νόμον sed scribarum incuria loco suo mota et negligenter post verba κλέπτοντες τὴν ἀκρόασιν ὑμῶν posita essent, mox verba καὶ παρέξονται νόμον interpolata sunt ab aliquo, qui hoc modo sententiam restitui et omnia redintegrari posse putaret. Locus enim, ut ab Aeschine scriptus est, hanc formam habuisse

videtur: *οἴσουσι δὲ εἰς τὴν ἀπολογίαν τὸν Διονυσιακὸν νόμον οὐδὲν προςήκοντα τῇδε τῇ γραφῇ, καὶ χρήσονται τοῦ νόμου μέρει τινὶ κλέπτοντες τὴν ἀκρόασιν ὑμῶν κτέ.*

§ 39. *τὸν δ' ἐπιστάτην τῶν προέδρων διαχειροτονίαν διδόναι τῷ δήμῳ καὶ τοὺς μὲν ἀναιρεῖν τῶν νόμων τοὺς δὲ καταλείπειν, ὅπως ἂν εἷς ᾖ νόμος καὶ μὴ πλείους περὶ ἑκάστης πράξεως.* Ut hic locus hodie vulgatur, infinitivis *ἀναιρεῖν* et *καταλείπειν* idem subiectum est, quod verbo *διδόναι*, et *ἐπιστάτης* suffragium quidem dat populo sed tamen ipse leges alias rescindit alias confirmat. Quam absurdum hoc sic pluribus ostendere opus non est. Locus ab interpolatore corruptus est, qui ridicule infersit verba *καὶ τοὺς μὲν ἀναιρεῖν τῶν νόμων τοὺς δὲ καταλείπειν*, quae nullam interpretationem admittunt. Homo sententiam, quam animo eius obversatam esse puto, his verbis enuntiare debebat: *διαχειροτονίαν διδόναι τῷ δήμῳ, τίνας μὲν χρὴ ἀναιρεῖν τῶν νόμων, τίνας δὲ καταλείπειν.*

§ 43. *οἱ ἀνηγορεύοντο ἐνώπιον ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων.* Vocabulum *ἐνώπιον* apud Atticos pro *ἐναντίον* in usu non est. Corrigendum *ἐναντίον*.

§ 45. *ὅταν οὖν ἀποδείξῃ τοῖς μὲν ὑπὸ τῆς βουλῆς στεφανουμένοις εἰς τὸ βουλευτήριον ἀναρρηθῆναι, τοῖς δ' ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανουμένοις εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τοῖς δ' ὑπὸ τῶν δημοτῶν στεφανουμένοις καὶ φυλετῶν ἀπείπῃ μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγῳδοῖς, — προςαπείπῃ δ' ἐν τῷ νόμῳ, μηδ' ὑπ' ἄλλου μηδενὸς ἀνακηρύττεσθαι, ἀπούσης βουλῆς καὶ δήμου καὶ φυλετῶν καὶ δημοτῶν, — ὅταν δέ τις ταῦτα ἀφέλῃ, τί τὸ καταλειπόμενόν ἐστι, πλὴν οἱ ξενικοὶ στέφανοι;* Verba *τοῖς τραγῳδοῖς* insiticia sunt; neque enim in theatro coronam a popularibus vel tribulibus datam renuntiari licebat, nec alius locus dabatur: lex igitur rem plane prohibebat et verba *τοῖς τραγ.* expungenda sunt. Spuria esse etiam inde apparet, quod articulus perperam additur; Graeci enim dicunt quidem *τραγῳδοῖς ἀνακηρύττειν* vel *τραγῳδοῖς καινοῖς*, sed *τοῖς τραγῳδοῖς* hoc sensu numquam dixerunt neque dicere potuerunt. Sed leve

hoc est prae turpi interpolatione, qua sequentia depravantur. Neminem latebit infinitivum *ἀνακηρύττεσθαι* post verba *μηδ' ὑπ' ἄλλου μηδενός* abundare et hic nihilo magis requiri quam supra in § 44. infinitivus *ἀναγορεύεσθαι*. Forte tamen erit, qui hoc tueatur et liberum fuisse contendat Aeschini infinitivum apponere, quoniam plura verba quam supra intercedant; sed, ut hoc demus, quid faciet sequentibus, *ἀπούσης βουλῆς καὶ δήμου καὶ φυλετῶν καὶ δημοτῶν*, absente senatu et populo et popularibus et tribulibus? Haec enim sensu cassa sunt et nulla ratione defendi possunt. Dicam quid mihi videatur. Lector aliquis haec in margine scripsit, ut interpretaretur proximum, *ὅταν δέ τις ταῦτα ἀφέλῃ*: Aeschinem enim pronomine *ταῦτα* coronas populi ac senatus, popularium ac tribulium designare videbat, sed parum accurate, quum deberet scribere: exceptis coronis senatus et populi etc., ipsum senatum et populum etc. substituit et verbo (*ἀπούσης*) usus est, quod hoc sensu non usurpatur et Aeschini hic adhibere in mentem numquam venisset. Librarii postea annotationem e margine in textum transtulerunt atque ita sententiam pessumdederunt. Ego et haec et infinitivum *ἀνακηρύττεσθαι* expungendum esse non dubito.

§ 47. *ἵν' ἡ πόλις ἡ βουλομένη τινὰ τῶν ὑμετέρων στεφανοῦν πρέσβεις πέμψασα δεηθῇ τοῦ δήμου.* Graeci, quantum novi nomen *πολίτης* numquam ita omittunt, ut *οἱ ὑμέτεροι* et *οἱ ἡμέτεροι* ponatur pro *cives vestri* et *nostri*. Quod igitur hoc loco legimus, *τινὰ τῶν ὑμετέρων στεφανοῦν*, natum ex incuria librariorum, quos saepe unum plurave vocabula omittere nemo ignorat. Orator, ni fallor, scripserat: *ἵν' ἡ πόλις ἡ βουλομένη τῶν πολιτῶν τινα τῶν ὑμετέρων στεφανοῦν.*

§ 56. *ἵν' οὖν μήθ' οὗτος ἰσχυρίζηται, ὑμεῖς τε προειδῆτε ἐγώ τε ἀποκρίνωμαι, ἐναντίον σοι τῶν δικαστῶν, Δημόσθενες, — ἀποκρίνομαι.* In his ridicule interpolata sunt verba *ἐγώ τε ἀποκρίνωμαι*: quid enim hoc est, respondeo tibi, Demosthenes, ut respondeam? Causa, quae adduxit Aeschinem ut Demostheni responderet, declaratur iis, quae praecedunt:

ne iste e silentio meo argumentum contra me ducere possit, utque vos moniti sciatis quid facturus sim, respondeo etc.

§ 57. Κἂν οἵ τε θεοὶ θέλωσι καὶ οἱ δικασταὶ ἐξ ἴσου ἡμῶν ἀκούσωσι κἀγὼ δύνωμαι ἀπομνημονεῦσαι κτέ. Palam est aoristum ἀκούσωσι, quum hoc verbum eadem conditione et loco positum sit atque θέλωσι et δύνωμαι ferri nullo modo posse. Omnino corrigendum ἀκούωσι.

§ 58. Εἴ τινες ὑμᾶς εἴασαν περιμεῖναι τὰς πρεσβείας, ἃς ἦτε ἐκπεπομφότες κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, παρακαλοῦντες ἐπὶ Φίλιππον μετασχεῖν Ἑλληνικοῦ συνεδρίου, κτέ. Suspecta mihi sunt verba μετασχεῖν Ἑλληνικοῦ συνεδρίου, quoniam et abundant (conf. § 64 et 68.) et cum verbis παρακαλοῦντες ἐπὶ Φίλιππον apte coniungi non possunt. Aliud enim est παρακαλεῖν τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ Φίλιππον, aliud παρακαλεῖν τὴν Ἑλλάδα μετασχεῖν Ἑλληνικοῦ συνεδρίου. Illud est Graeciam hortari ut coniuncta bellum suscipiat contra Philippum; hoc concilium Graeciae convocare, quod de communi rerum statu deliberet. Haec tam diversa consociari non posse manifestum est. Locus interpolatus est ab aliquo, qui propter verba τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι μετὰ κοινοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλλήνων, Athenienses disertis verbis concilium Graeciae convocasse putabat.

§ 60. ἀλλ' ἐὰν ἐμοῦ διὰ βραχέων ἀκούσητε ὑπομιμνήσκοντος τοὺς καιροὺς — ἐὰν αὐτὸν ὁ τῆς ἀληθείας λογισμὸς ἐγκαταλαμβάνῃ τὸν Δημοσθένην πλείω μὲν γεγραφότα ψηφίσματα Φιλοκράτους — ἐὰν ταῦθ' ὑμῖν ἐπιδείξω, δεήσομαι ὑμῶν μετρίαν δέησιν. Quam in prima huius sententiae parte (ἀλλ' ἐὰν ἐμοῦ κτέ.) legimus particulam ἐάν, errore nata est: sententia enim postulat ut in eius locum substituamus ὅταν. His verbis enim orator non, ut mox, ipse sibi conditionem ponit, quam si expleverit, a iudicibus aliquid petiturus sit, sed quid prius fieri oporteat, demonstrat. Itaque hic de tempore agitur et omnino requiritur particula ὅταν. Aliud vitium est in ἐγκαταλαμβάνῃ; praesens enim hic nihilo magis ferri potest quam in ἀκούσωσι et ἐπιδείξω; quapropter scribendum ἐγκαταλάβῃ.

§ 62. *μετὰ ταῦτα ἐπῄει ὁ χρόνος, Θεμιστοκλῆς ἄρχων.* Non opus est ut multis ostendam hic ineptissime interpolata esse verba, *ἐπῄει ὁ χρόνος.* Qui non primo adspectu haec insiticia esse videt, nae illi frustra argumentis rem persuadere conaberis.

§ 64. *ἐπράττετο — πρὸς Φιλοκράτην καὶ Δημοσθένην — ὅπως μὴ περιμείνητε τοὺς πρέσβεις, οὓς ἦτε ἐκπεπομφότες παρακαλοῦντες ἐπὶ Φίλιππον.* Aeschines hoc loco non scripsit aoristum coniunctivi *περιμείνητε* sed futurum *περιμενεῖτε*, ut mox *ὅπως — ψηφιεῖσθε* et *ὅπως Κερσοβλέπτης — μὴ ἔσται ἔνορκος.* Nec obscurum est quare orator futuro uti debuerit. Nimirum legati Philippi non ipsi operam dabant, ne Athenienses legatos exspectarent neve Cersobleptes foedere comprehenderetur (ita enim recte coniunctivum adhiberet Aeschines, *ἔπραττον ὅπως μὴ περιμείνητε* et *ὅπως* K. *μὴ γένηται ἔνορκος*); sed cum Demosthene et Philocrate agebant ut hi rem susciperent et praestarent Athenienses non exspectaturos legatos, etc. Praeter levem hanc corruptelam alio praeterea vitio laborat locus; exciderunt enim verba *τοὺς Ἕλληνας* post *παρακαλοῦντες*, quae ad locum recte intelligendum plane necessaria sunt et hic nihilo magis omitti potuerunt quam infra in § 68. ubi legimus: *οἱ δὲ ὑμέτεροι (πρέσβεις) ἀπεδήμουν παρακαλοῦντες τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ Φίλιππον.*

§ 71. *ἐνταῦθα δὴ προκαταλαμβάνων Δημοσθένης τὸ βῆμα, οὐδενὶ τῶν ἄλλων παραλιπὼν λόγον, οὐδὲν ὄφελος ἔφη — εἶναι.* In his corrigendum *προκαταλαβὼν* et *παραλείπων*: suggestum enim ante occupavit Demosthenes, quam populus convenit; deinde diem dicendo exemit.

§ 74. *λανθάνει γὰρ ὁ μὲν Φιλοκράτης ἐν ψηφίσματι μετὰ τῶν ἄλλων γραμμάτων παρεγγράψας, ὁ δ' ἐπιψηφίσας, Δημοσθένης, ἐν ᾧ γέγραπται, ἀποδοῦναι δὲ κτέ.* Post *ὁ μὲν* et *ὁ δὲ* Philocratis et Demosthenis nomina addi opus non erat; nulla enim de personis dubitatio existere potest. Ego insiticia esse puto; nam Demosthenis nomen, male post *ἐπιψηφίσας* interpositum, a lectore in margine adscripta indeque a libra-

riis in textum translata esse arguit. Etiam verba ἐν ᾧ γέγραπται expungenda sunt, quae quid sibi velint et quo consilio ab interpolatore inserta sint, expiscari non potui.

§ 75. (τὰ δημόσια γράμματα) ἐπέδωκε τῷ δήμῳ — συνιδεῖν τοὺς πάλαι μὲν πονηροὺς κτέ. Legendum ἔδωκε, nam ἐπιδιδόναι apud Atticos est largiri, ut ἐπιδιδόναι τριήρη, μεγάλας ἐπιδόσεις ἐπιδιδόναι et similia.

§ 81. τοιαύτης δὲ ἐμπιπτούσης ταραχῆς μετὰ τῶν συμφύτων νοσημάτων αὐτῷ ἤδη τὰ μετὰ ταῦτα ἐβουλεύετο, μετὰ δειλίας καὶ τῆς πρὸς Φιλοκράτην ὑπὲρ τῆς δωροδοκίας ζηλοτυπίας κτέ. Verba μετὰ δειλίας — ζηλοτυπίας interpolata sunt ab aliquo, qui ita sibi τὰ σύμφυτα νοσήματα, quae essent, interpretari videbatur. At oratoris mentem non cepit, cui τὰ σύμφυτα νοσήματα hoc loco non sunt δειλία et ζηλοτυπία, sed animus perfidus ac varius et si ipsi profuturum sit amicos prodere paratus. Hoc palam fit e sequentibus, ubi Aeschines, »Demosthenes, inquit, ἡγήσατο, εἰ τῶν συμπρεσβευόντων κατήγορος ἀναφανείη — προδότης ὢν τῶν φίλων καὶ πονηρὸς πιστὸς τῷ δήμῳ φανήσεσθαι. Praeterea interpolator non vidit esse quidem τὴν ζηλοτυπίαν ipsam σύμφυτον νόσημα, non vero τὴν ὑπὲρ τῆς δωροδοκίας πρὸς Φιλοκράτην ζηλοτυπίαν. Haec igitur interpolatio sine dubitatione delenda est ut et particula δέ in τοιαύτης δὲ ἐμπιπτούσης ταραχῆς, quibus verbis nihil novi superioribus additur, sed quae praecedunt omnia comprehenduntur.

§ 90. ἐγκαταλιπὼν δὲ κἀκείνους καὶ πλείους τραπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρίπου παρ' ὃν ᾤκει, εἰς μέσον πίπτει τῆς τε Θηβαίων ἔχθρας καὶ Φιλίππου. ἀπορῶν δὲ ὅ τι χρήσαιτο αὑτῷ καὶ παραγγελλομένης ἐπ' αὐτὸν ἤδη στρατείας κτέ. Verba εἰς μέσον — Φιλίππου sensu vacua sunt et ab interpolatore Graece loqui nescio in textum illata esse videntur. Εἰς μέσον ἐμπίπτειν τι significat in mediam rem aliquam incidere, i. e. primis exordiis non adesse sed intervenire, quum maxime res ab aliis agitur; itaque interpolator si scripsisset εἰς μέσην ἐμπίπτει τὴν Θηβαίων ἔχθραν καὶ Φιλίππου, dixisset Calliam in

medium bellum incidisse, quod inter Thebanos et Philippum gereretur, ut ei vel illorum vel huius partes sequi necesse esset. At haec hominis mens non fuit; haud enim ignorabat Philippum et Thebanos illo tempore arcta amicitia coniunctos fuisse et una Calliam bello petiisse. conf. § 91. Itaque nihil videtur voluisse quam »hostis Thebanorum simul et Philippi factus est;" at, quae scripsit, neque hanc explicationem admittunt, neque aliam et quantocius deleri debent. In sequentibus particula δέ expungenda et haec verba cum superioribus in unam sententiam colliganda sunt, ut haec deinceps totius loci forma sit: *ἐγκαταλιπὼν δὲ κἀκείνους καὶ πλείους τραπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρίπου παρ' ὃν ᾤκει, ἀπορῶν ὅ τι χρήσαιτο αὐτῷ καὶ παραγγελλομένης ἐπ' αὐτὸν ἤδη στρατείας, μίαν ἐλπίδα λοιπὴν κατεῖδε σωτηρίας κτέ.*

§ 91. *δεύτερον δ' ἧκον οἱ μισθοὶ τῷ γράψαντι τὴν συμμαχίαν, ὑπὲρ τοῦ μὴ συνεδρεύειν Ἀθήνησι Χαλκιδέας.* Callias non permisit legatis ut corrumperent, quem utilissime corrumpi posse existimarent, sed iis mandavit ut cum Demosthene agerent eiusque amicis. Itaque ineptissime inferuntur verba *τῷ γράψοντι τὴν συμμαχίαν* (nam *γράψαντι* aoristo tempore ne interpolatorem quidem scripsisse puto); haec enim tolerari possint, si persona incerta relinqueretur, hic vero, ubi mercedem Demostheni destinatam esse constat, nullo modo.

§ 93. *τὰς δὲ συνεδρίας καὶ τὰς συντάξεις — ἄρδην ἀπέδοτο.* Coniunge *τὴν δὲ συνεδρίαν*, complures enim sunt sociorum *συντάξεις*, sed *συνεδρία* una.

Ibidem. *τὰς συντάξεις, ἐξ ὧν ἰσχύσειν ὁ πόλεμος ἤμελλεν, ἄρδην ἀπέδοτο, καλλίστοις ὀνόμασι αἴσχίστας πράξεις γράφων καὶ τῷ λόγῳ προςβιβάζων ὑμᾶς, ὡς δεῖ τὴν πόλιν τὰς μὲν βοηθείας πρότερον ποιεῖσθαι τοῖς ἀεὶ δεομένοις τῶν Ἑλλήνων, τὰς δὲ συμμαχίας ὑστέρας μετὰ τὰς βοηθείας.* Nihil minus huic loco convenit, quam oratio qua Demosthenes populum adduxisse dicitur ut psephisma suum de Chalcidensibus probaret »oportere civitatem auxilia prius mittere quibuscunque opus sit Graecorum, belli societates postea inire post bene-

ficia." Orator enim non modo non suadebat civibus ut prius auxilia mitterent Chalcidensibus quam belli societatem cum iis fecissent, sed ipse adeo auctor erat foederis, quod de societate et auxiliis factum est; § 92. *ἔγραψεν ἐν τῇ συμμαχίᾳ βοηθεῖν ἡμᾶς Χαλκιδεῦσι* et *Χαλκιδέας βοηθεῖν ἐάν τις ἴῃ ἐπ' Ἀθηναίους*. Praeterea non hac de re agitur, sed de tributis, quae Demosthenes pecunia corruptus Chalcidensibus remiserit, ut verba, quae citentur eius, eo pertinere et summam populo erga socios liberalitatem commendare necesse sit. Ego locum, ut hodie vulgatur, partim interpolatum, partim corruptum esse suspicor; Aeschinem enim scripsisse puto: *ὡς δεῖ τὴν πόλιν τὰς βοηθείας προῖκα ποιεῖσθαι τοῖς ἀεὶ δεομένοις τῶν Ἑλλήνων*: in his *προῖκα* quum litterae *κα* vetustate evanidae essent, a librario lectum *προτ* et habitum pro compendio adverbii *πρότερον*. Sed quoniam *πρότερον* difficile est ad explicandum, nisi opponatur aliquid quod *ὕστερον* fiat, falsa haec lectio peperit interpolationem, qua hodie locus depravatur: fuit enim qui verba *τὰς δὲ συμμαχίας ὑστέρας μετὰ τὰς βοηθείας* inferciret, ut haberemus, quod responderet verbis *τὰς βοηθείας πρότερον ποιεῖσθαι*, quae praecederent: eidem homini particulam *μέν* deberi in *τὰς μὲν βοηθείας* palam est.

Ibid. *λάβε μοι τὴν Καλλίου γραφὴν καὶ τὴν συμμαχίαν καὶ ἀνάγνωθι τὸ ψήφισμα.* In his insiticia sunt verba *τὴν Καλλίου γραφὴν καὶ τὴν συμμαχίαν*. Sciolus, qui haec infersit, non vidit *τὴν Καλλίου γραφήν* significare *accusationem Calliae*, *τὴν συμμαχίαν* autem, quae a *psephismate de belli societate scripto* diversa non sit, frustra commemorari.

§ 94. *οὔπω τοίνυν τοῦτ' ἐστὶ δεινὸν, εἰ καιροὶ πέπρανται τηλικοῦτοι καὶ συνεδρίαι καὶ συντάξεις.* Hoc loco *καιροί* intelligendum de conditionibus, quas Athenienses ob temporum necessitatem facile a Callia et Chalcidensibus impetrare potuissent, sed Demosthenis culpa non postularunt, i. e. *ἡ συνεδρία* et *αἱ συντάξεις*. Haec nomina igitur, quae iam voce *καιροί* continentur, ab ipso oratore hic adscripta non sunt, sed interpolator ea e superiori § huc intulit, et unum quidem *συν-*

εδρίαι vitiose plurali numero, ut supra quoque scriptum esse vidimus.

§ 103. *πέμπουσι πρὸς αὐτὸν Γνωσίδημον — δεησόμενον αὐτοῦ τὸ μὲν τάλαντον ἀφεῖναι τῇ πόλει, ἐπαγγελούμενον δ' αὐτῷ χαλκῆν εἰκόνα σταθήσεσθαι ἐν 'Ωρεῷ.* Gnosidemus pollicebatur quidem statuam Demostheni, sed ita si talentum Oritis remisisset. Hoc quidem certum est, nam res ipsa loquitur et responsum, quod Gnosidemus a Demosthene tulit, omnem dubitationem eximit. Quae quum ita sint legatum disertis verbis dixisse, Oritas Demostheni *pro beneficio* statuam posituros, credibile est; nam ut locus hodie editur, de conditione tacetur et *προῖκα* eos id facere voluisse putes. Itaque corrigo *ἐπαγγελούμενον δ' αὐτῷ ἀντὶ τούτου χαλκῆν εἰκόνα σταθήσεσθαι ἐν 'Ωρεῷ.*

§ 104. *ὁ δ' ἀπεκρίνατο τῷ Γνωσιδήμῳ ὅτι ἐλαχίστου χαλκοῦ οὐδὲν δέοιτο, τὸ δὲ τάλαντον διὰ τοῦ Καλλίου εἰςπράττειν.* Male Bekkerus repudiavit lectionem codicum ekl., in quibus est *εἰςέπραττεν*. Si haec ad responsum Demosthenis pertinerent, orator scripsisset vel *εἰςπράξοι* vel *εἰςπράξειν*, neutiquam praesenti tempore *εἰςπράττειν*. Sed Demosthenes nihil dixit praeterquam *ὅτι ἐλαχίστου χαλκοῦ οὐδὲν δέοιτο*: quae sequuntur verba, Aeschinis sunt.

Ibid. *ἀναγκαζόμενοι δὲ οἱ 'Ωρεῖται καὶ οὐκ εὐποροῦντες ὑπέθεσαν αὐτῷ τοῦ ταλάντου τὰς δημοσίας προςόδους καὶ τόκον ἤνεγκαν Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν.* In his alterum utrum vel *αὐτῷ τοῦ ταλάντου* vel *Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος*, quibus verbis idem vir et eadem pecuniae summa significatur, insiticium esse palam est. Ego in eam magis sententiam inclino ut verba *Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος* pro spuriis habeam; lector aliquis haec in margine adscripsit, ut vocabula *αὐτῷ τοῦ ταλάντου* interpretaretur, indeque a librario in textum translata sunt.

§ 114. *ὅθεν ἔτι μᾶλλον συμβέβηκεν αὐτῷ, ὅτου ἂν προςάψη-*

ται ἀνδρὸς ἢ ἰδιώτου ἢ δυνάστου ἢ πόλεως δημοκρατουμένης, τούτων ἑκάστους ἀνιάτοις κακοῖς περιβάλλειν. Interpolator in his ridicule distinguit inter virum privatum et tyrannum et nomini *πόλεως* addit *δημοκρατουμένης*, quasi civitati *ὀλιγαρχουμένῃ* vel *ἀριστοκρατουμένῃ* nullum ab eodem viro periculum instet, sed illis tantum, in quibus imperium penes populum sit. Aeschines scripserat: *ὅτου ἂν προςάψηται ἀνδρὸς ἰδιώτου ἢ πόλεως.* Conferri debet § 158, ubi de eadem re iisdem paene verbis utitur: *οὔτε γὰρ πόλις οὔτ' ἀνὴρ ἰδιώτης οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβούλῳ χρησάμενος.*

§ 117. *ἀρχομένου δέ μου λέγειν καὶ προθυμότερόν πως εἰςεληλυθότος εἰς τὸ συνέδριον, τῶν ἄλλων πυλαγόρων μεθεστηκότων, ἀναβοήσας τις τῶν Ἀμφισσέων — ἔφη κτέ.* Quod hic legimus, pylagoras, quum Aeschines intrasset, de conventu recessisse, nihil eiusmodi vel reapse factum vel ab oratore scriptum est. Eos enim, qui convenissent, ut de re communi deliberarent et pro sua quisque patria dicerent, quum maxime unus ex eorum numero verba ad eos facere coepisset, curiam reliquisse, quis credat? Apertum est verbum *μεθεστηκότων* gravi vulnere laborare. In codice archetypo, unde libri, qui hodie supersunt, originem ducunt, legebatur ΘЄCΤΗΚΟΤΩΝ, quod quum nihili esse librarii viderent, alii ex eo fecerunt *καθεστηκότων* (codd. hlgm.), alii *μεθεστηκότων.* Neutri recte: Aeschines enim scripserat CЄCΙΓΗΚΟΤΩΝ, quod, ut vides, et huic loco unice convenit et facillime in illud abire potuit. Quod si quis gravetur perfecto *σεσιγηκότων* et praesens *σιγώντων* hic requiri putet, is conferat § 218, ubi Aeschines his verbis in Demosthenem invehitur: *σὺ δ', οἶμαι, λαβὼν μὲν σεσίγηκας, ἀναλώσας δὲ κέκραγας*: hic enim perfectum *σεσίγηκας* nihil discrepare a praesenti *σιγᾷς* e sequenti *κέκραγας* manifestum est, quod praesentis vim habere apud omnes constat. Nec praetermittendum Demosthenem, qui in Orat. de Cor. § 82. Aeschinis hunc locum in rem suam adhibet, non perfectis uti, ut illum, sed praesentia in illorum locum substituere et scribere: *ὦ βλασφημῶν περὶ ἐμοῦ καὶ λέγων ὡς σιωπῶ μὲν λαβὼν, βοῶ δ' ἀναλώσας*, unde tuto coniicias hunc

quoque inter perfectum σεσίγηκα et praesens σιωπῶ nullum significationis discrimen vidisse. Athenienses etiam perfectum σεσιώπηκα praesentis loco usurpasse videntur; apud Aristophanem certe in Vespis vs. 944. ἀνάβαιν', ἀπολογοῦ, τί σεσιώπηκας; λέγε, nullo sententiae discrimine pro τί σεσιώπηκας scribere poteris τί σιωπᾷς;

§ 118. ἐπῆλθε δ' οὖν μοι ἐπὶ τὴν γνώμην μνησθῆναι κτἑ. Athenienses dicunt quidem εἰςέρχεταί μου εἰς τὴν γνώμην, ut Lysias loquitur, de caede Erat. § 17. ταῦτά μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰςῄει, sed verbo ἐπέρχεται et praepositione ἐπί hoc modo uti non solent. Nam quod apud Platonem legitur de Leg. VII. 823. E. κλωπείας δὲ μηδ' εἰς τὸν ἔσχατον ἐπέλθοι νοῦν ἅψασθαι procul dubio vitiosum est et mutari debet in εἰςέλθοι: apparet enim verbum ἐπέρχεται cum praepositione εἰς coniungi non potuisse. Error apud Platonem inde natus quod ἐπέρχεσθαι hoc loco paullo ante occurrit; apud Aeschinem vero ἐπὶ τὴν γνώμην, quod interpolatoris additamentum est, expungendum et pro ἐπῆλθε scribendum ἐπῄει, quod in quatuor optimis libris ehkl. legitur; idem enim hic tempus requiritur, quod in tribus verbis, quae sequuntur, ἐδείκνυον, ἐκέλευον, διωριζόμην.

§ 119. ἴστε τούτους αὐτοὶ (καὶ οὐδὲν ἑτέρων δεῖσθε μαρτύρων) τέλη πεπραχότας καὶ χρήματα λαμβάνοντας ἐκ τοῦ ἱεροῦ λιμένος. Aeschines hoc loco uti non potuit perfecto tempore verbi πράττειν (τέλη πεπραχότας), nihilo magis quam statim post utitur perfecto tempore verbi λαμβάνειν (χρήματα λαμβάνοντας): nisi quis Amphissenses, quo tempore haec loquebatur Aeschines, a vectigalibus exigendis iam destitisse putat. Non tamen corrigendum πράττοντας, quod longius a codicum scriptura recedit, quum praesertim alia facilior emendatio detur. Nam scribendum τέλη πεπρακότας, »ipsi nostis hos vectigalia fruenda locasse," quod quum semel quotannis fieri soleat, in oculos incurrit, quare hic perfecto tempore utatur orator, quum in altero verbo praesens adhibeat.

§ 121. σκοπεῖτε δὴ — τίνα τόλμαν κτησάμενοι τὰς ἱκεσίας

ποιήσεσθε. Male Bekkerus vitiosam plerorumque librorum lectionem ἱκεσίας recepit, quum ἱκετείας, quod multis veterum locis et grammaticorum testimoniis et ex analogia commendatur, in quatuor optimis codd. ehkl. hodieque scriptum exstet.

Ibid. Οὐ γὰρ δι' αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἐναργῶς γέγραπται ἐν τῇ ἀρᾷ κατά τε τῶν ἀσεβησάντων, ἃ χρὴ παθεῖν αὐτοὺς, καὶ κατὰ τῶν ἐπιτρεψάντων, καὶ τελευταῖον ἐν τῇ ἀρᾷ γέγραπται, μηδ' ὁσίως, φησί, θύσαιεν οἱ μὴ τιμωροῦντες τῷ Ἀπόλλωνι, κτέ. Palam est oratorem hoc loco verba ἐν τῇ ἀρᾷ γέγραπται semel tantum scripsisse, post ἀλλ' ἐναργῶς; quod in libris iterum leguntur post καὶ τελευταῖον, interpolatori debetur, qui quum non videret καὶ τελευταῖον cum verbo φησί iungendum esse (καὶ τελευταῖον, φησί, μηδ' ὁσίως κτέ.), hic verbum desiderari et e superioribus repetendum existimavit.

§ 122. ἤδη δὲ πόρρω τῆς ἡμέρας οὔσης προςελθὼν ὁ κῆρυξ ἀνεῖπε. In his recte Marklandus corrigit προελθών, nam verbum requiritur, quod significet *in publicum procedere*, conf. § 153. νομίσαθ' ὁρᾶν προϊόντα τὸν κήρυκα. Alterum vitium superest in participio οὔσης; orator enim si verbo finito usus esset, non dixisset: ἤδη δὲ ἡ ἡμέρα ἦν πόρρω, sed ἤδη δὲ πόρρω τῆς ἡμέρας ἦν; itaque hic scribendum: ἤδη δὲ πόρρω τῆς ἡμέρας ὄντος.

§ 126. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διεπράξατο ἐπιψηφισθῆναι — ἤδη ἐπαναστάσης τῆς ἐκκλησίας, ἀπεληλυθότος ἐμοῦ — καὶ τῶν πολλῶν διαφειμένων. Quo tempore Demosthenes populum in suffragia misit, concio nondum tota assurrexerat nec dimissa erat, quo casu suffragia ferre non potuisset; sed in eo erat, ut dimitteretur. Itaque non repudianda lectio codicum ehkl., in quibus pro ἐπαναστάσης legitur ἐπ' ἀναστάσει, sed addendum οὔσης, quod librariorum incuria omissum: ἤδη δὲ ἐπ' ἀναστάσει τῆς ἐκκλησίας οὔσης. Conf. Xenoph. Comm. I. 5. 2. ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου γενόμενοι.

§ 127. Καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ ψηφίσματι πολὺ καὶ σαφέστερον καὶ πικρότερον σύγγραμμα γράφει. Πρόςταγμα, quod

in quatuor optimis libris ehkl. legitur, huic loco multo aptius est, quam *σύγγραμμα*, quod Bekkero melius visum. Hac enim psephismatis parte *πρόςταγμα* continetur; quod nomen de psephismatis usurpari Aeschines docet in § 155, ubi legimus: *καὶ γὰρ ἐὰν αὐτὰ διεξίῃ τὰ ἐκ τοῦ ψηφίσματος προςτάγματα.*

§ 130. *οὐχ ἱκανὸν ἦν τὸ τοῖς μυστηρίοις φανὲν σημεῖον φυλάξασθαι, ἡ τῶν μυστῶν τελευτή;* Ridicule ab adiectivo *ἱκανόν* suspenditur infinitivus *φυλάξασθαι*, quasi malum omen ipsum possit cavere, quum tantum alios moneat ut caveant. Infinitivus interpolatus ab aliquo, qui verbum, quod supra optime cum *προσημαίνειν* coniungitur, hic pulchre iterari putavit.

§ 159. *ὑμεῖς δὲ κατὰ μὲν τοὺς πρώτους χρόνους οὐδ' ἐπὶ τὰ ψηφίσματα εἰᾶτε τὸ Δημοσθένους ἐπιγράφειν ὄνομα.* In his verba *κατὰ — χρόνους*, quae paullo ante iam habuimus, parum eleganter secunda vice ponuntur; oratorem addidisse non credo; supra enim de iisdem temporibus agitur neque ulla causa excogitari potest, quae ut hoc loco iteraret, eum adducere debuerit.

§ 172. *Οὐκοῦν ἀπὸ μὲν τοῦ πάππου τοῦ πρὸς μητρὸς πολέμιος ἂν εἴη τῷ δήμῳ (θάνατον γὰρ αὐτοῦ τῶν προγόνων κατέγνωτε).* Avus Demosthenis maternus ipse capitis damnatus est, non proavi eius. Itaque, quod hic post *αὐτοῦ* subiicitur *τῶν προγόνων*, insiticium est et deleri debet.

§ 182. *ἐπιδειξάτω τοίνυν Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτοῦ λόγῳ, εἴ πού γέγραπταί τινα τούτων τῶν ἀνδρῶν στεφανῶσαι. ἀχάριστος ἄρ' ἦν ὁ δῆμος; οὔκ, ἀλλὰ μεγαλόφρων, κἀκεῖνοί γε οἱ μὴ τετιμημένοι τῆς πόλεως ἄξιοι.* Miltiades et Themistocles eorumque aequales honoribus a populo afficiebantur sed non donabantur coronis. Vere igitur eos dicere possis *τοὺς μὴ ἐστεφανωμένους*, minime autem *τοὺς μὴ τετιμημένους*, quos orator ipse dicat *τιμᾶσθαι ἐν τῇ μνήμῃ τῶν εὖ πεπονθότων*, et etiam dona a populo accepisse constet. Ineptum hoc interpolatoris additamentum est et quantocius deleri debet.

§ 187. ἐν τοίνυν τῷ μητρῴῳ παρὰ τὸ βουλευτήριον, ἣν ἔδοτε δωρεὰν τοῖς ἀπὸ Φυλῆς φεύγοντα τὸν δῆμον καταγαγοῦσιν, ἔστιν ἰδεῖν. Risum movisset Atheniensibus Aeschines, si eos admonuisset loci, ubi fanum matris Deorum Athenis situm esset. Est haec annotatio docti interpretis, quae in margine scripta inde a librariis in textum translata est.

Ibid. ὅσοι αὐτῶν ἐπὶ Φυλῆς ἐπολιορκήθησαν, ὅτε Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ τριάκοντα προςέβαλλον τοῖς καταλαβοῦσι Φυλήν. Verba, quae post προςέβαλλον leguntur, τοῖς καταλαβοῦσι Φυλήν, ab oratore scripta non sunt. Inepte haec adduntur, quum e verbis, ὅσοι αὐτῶν ἐπὶ Φυλῆς ἐπολιορκήθησαν, eos, qui Phylen occupassent, intelligi manifestum sit.

195. Ἀρχῖνος γὰρ ὁ ἐκ Κοίλης ἐγράψατο παρανόμων Θρασύβουλον τὸν Στειριέα γράψαντά τι παρὰ τοὺς νομους. In his ridicule, quum praecedat ἐγράψατο παρανόμων, subiicitur γράψαντά τι παρὰ τοὺς νόμους. Interpolator haec mutuatus est ex iis quae infra in hac § leguntur: ἡγοῦντο γάρ, ὥςπερ τότε αὐτοὺς φεύγοντας ἀπὸ Φυλῆς Θρασύβουλος κατήγαγεν, οὕτω νῦν μένοντας ἐξελαύνειν γράφοντά τι παρὰ τοὺς νόμους.

§ 196. ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ, ἣν οἱ θεοὶ καὶ οἱ νόμοι σώζουσι, τολμᾷ βοηθεῖν τοῖς παράνομα γράφουσι. Absurde hic *dii et leges* coniunctim nominantur, ut communes democratiae sospitatores. Legendum οἱ θεσμοί.

§ 201. οὐ γὰρ τῶν φευγόντων τὰς οὐ δικαίας ἀπολογίας εἰςεληλύθατε ἀκροασόμενοι, ἀλλὰ τῶν ἐθελόντων δικαίως ἀπολογεῖσθαι. Hic locus inepti correctoris stupore corruptus est, qui quum arbitraretur accusativum τὰς — ἀπολογίας pendere ab ἀκροασόμενοι, adverbium οὐ ante δικαίας infersit, ut sententia esset: οὐκ εἰςεληλύθατε ἀκροασόμενοι τὰς οὐ δικαίας ἀπολογίας τῶν φευγόντων. At accusativus pertinet ad participium φευγόντων et οἱ φευγόντες τὰς δικαίας ἀπολογίας atque οἱ ἐθέλοντες δικαίως ἀπολογεῖσθαι inter se opponuntur. Itaque particulam οὐ expungendam esse vides.

§ 205. οὕτω δὴ καὶ τὸν Δημοσθένην ἀξιώσατε ἀπολογεῖσθαι πρὸς τὸν τῶν ὑπευθύνων νόμον πρῶτον καὶ τὸν περὶ τῶν κηρυγμάτων δεύτερον, τρίτον δὲ τὸ μέγιστον λέγω, ὡς οὐδὲ ἄξιός ἐστι τῆς δωρεᾶς. Postrema huius sententiae pars graviter laborat. Aeschinem enim quum iudicibus exposuisset, quod accusationis caput Demosthenem primo loco refellere oporteat, quod secundo, postremo qua de re eum tertio loco agere fas sit, dixisse palam est. Itaque quod hodie vulgatur, τρίτον δὲ τὸ μέγιστον λέγω, ὡς οὐδὲ ἄξιός ἐστι τῆς δωρεᾶς, ferri nequit; nam quid Aeschines ipse tertio loco dicat, nihil ad nos; de Demosthene eiusque apologia agitur. Corrigo: τρίτον δὲ τὸ μέγιστον λεγέτω, ὡς οὐδὲ ἀνάξιός ἐστι τῆς δωρεᾶς. Imperativus λεγέτω, qui hic ponitur pro ἀξιώσατε αὐτὸν λέγειν, librariorum negligentia abiit in praesens indicativi λέγω; quo facto, ut speciem aliquam sanitatis haberet locus, corrector ex negativo ἀνάξιος fecit ἄξιος, quod in plerisque codicibus invenitur, quatuor tamen libri ehkl. hic ut multis aliis locis veram scripturam servarunt et habent ἀνάξιος.

§ 208. τῷ πολλάκις μὲν ἐπιορκοῦντι ἀεὶ δὲ πρὸς τοὺς αὐτοὺς μεθ' ὅρκων ἀξιοῦντι πιστεύεσθαι, δυοῖν θάτερον ὑπάρξαι δεῖ — ἢ τοὺς θεοὺς καινοὺς ἢ τοὺς ἀκροατὰς μὴ τοὺς αὐτούς. In his sententia, nisi deletis verbis πρὸς τοὺς αὐτοὺς, stare nequit. Virum enim, qui ἀεὶ πρὸς τοὺς αὐτοὺς fidem haberi iuriiurando suo postulet, auditores semper eosdem habere necesse est. Huic igitur conditio, quam orator periuro ponit, ut auditores habeat μὴ τοὺς αὐτούς, numquam suppetit et absurde ponitur. Contra illis verbis expunctis, nihil est quod nos offendat et Aeschines recte ab eo ut auditores saepe mutet, exigere potest.

§ 209. ποῖ καταφύγω, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; περιγράψατέ με ἐκ τῆς πολιτείας· οὐκ ἔστιν ὅποι ἀναπτήσομαι. Tribus hic locus vitiis laborat; primum est in verbo περιγράψατε, cuius Aeschines hunc modum profecto adhibere non potuit: ita enim Demosthenem inducit cives suos iubentem ut e republica se circumscribant. Corrigo περιγράψετε: Demosthenes enim futurum dicit ut expellatur, si condemnetur. Alte-

rum vitium est in voce *πολιτείας*. Nihil erat quod laboraret Demosthenes, si nullum periculum ipsi instabat, sed tantum futurum erat, ut a republica administranda (*ἐκ τῆς πολιτείας*) excluderetur. Aeschines non videtur scripsisse *πολιτείας* sed *πόλεως*. Tertium denique vitium nimiae religioni debetur, qua codicum auctoritatem secutus est Bekkerus. Editi enim ante eum habent *οὐκ ἔστιν ὅπῃ ἀναπτήσομαι*, sed Bekkerus librorum scripturam *ὅποι* praetulit. At Demosthenes non negat, locum sibi dari, quo avolare possit, sed si e patria pellar, inquit, et locus mihi in terra non sit, in aërem evolare nullo modo potero.

§ 214. *ὁ μὲν γὰρ Κτησιφῶν οὐ τὸ καθ' ἑαυτόν φησι φοβεῖσθαι — ἀλλὰ τὴν τοῦ Δημοσθένους ἐν τῇ πολιτείᾳ δωροδοκίαν φησὶ φοβεῖσθαι καὶ τὴν ἐμπληξίαν καὶ δειλίαν*. In his alterum *φησὶ φοβεῖσθαι* insiticium est: adscripsit aliquis, qui accusativi *τὴν δωροδοκίαν κτέ*. rationem dare volebat.

§ 225. *τίς ἂν εἴη τοιοῦτος ἰατρὸς ὅςτις τῷ νοσοῦντι μεταξὺ μὲν ἀσθενοῦντι μηδὲν συμβουλεύοι, τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ — διεξίοι κτέ*. Pronomen *αὐτοῦ*, quod abundat et in quatuor optimis libris ehkl. non comparet, melius omittitur.

§ 228. *καὶ δὴ καὶ τὴν τῶν ἐμῶν λόγων ἐμπειρίαν καὶ τὴν φύσιν μου γεγενῆσθαι ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἀκουόντων*. Aeschines si ita locutus est non dixit de sua dicendi facultate, sed de familiaritate quam alii contraxerunt cum ipsius orationibus. Nam *οὗτος ἔμπειρός ἐστι τῶν ἐμῶν λόγων* significat, hic homo multum trivit orationes meas et meum dicendi genus probe novit, neque verba *ἡ τῶν ἐμῶν λόγων ἐμπειρία* aliam interpretationem admittunt. Legendum: *τὴν ἐμὴν τῶν λόγων ἐμπειρίαν*.

§ 238. *ὁ γὰρ τῶν Περσῶν βασιλεὺς — κατέπεμψε τῷ δήμῳ — ἐπιστολήν, ἐν ᾗ τά τε δὴ ἄλλα καὶ μάλ' ἀπαιδεύτως διελέχθη, καὶ ἐπὶ τελευτῆς ἐνέγραψεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ, »ἐγὼ, φησίν, χρυσίον οὐ δώσω, κτέ*. Orator quum occoepisset a verbis *ἐν ᾗ* i. e. *ἐπιστολῇ* post *ἐνέγραψεν* verba *ἐν τῇ ἐπιστολῇ* addere non

potuit, sed est hoc inconcinnum interpolatoris inventum. Ipsum *ἐνέγραψεν* minus quidem offendit, sed tamen propter sequens *φησίν* melius abesset et ab eodem homine illatum esse videtur.

§ 242. *Καὶ γὰρ ἂν ἄτοπόν σοι συμβαίνοι, εἰ κτέ.* Pronomini *σοί* hic locus non est; orator enim non de miro fortunae casu loquitur, qui Ctesiphonti acciderit, sed ostendit, quam male inter se congruant, quae Ctesiphon olim facere sustinuerit et quae nunc dicturus sit. Hoc igitur *ἄτοπον συμβαίνει*, non vero Ctesiphonti, sed auditoribus et iudicibus, qui rei causam non perspiciant.

AD PHOTII LEXICON.

(*Continuatur ex Mnem.* VII. *pag.* 480).

Non uno nomine vitiata est glossa Platonica, (quam Photius cum multis aliis ex veteri *λέξει Πλάτωνος* descripsit, de qua alio tempore diligenter dicam) v. *Σέφθησαν*: *καὶ οἱ τραγικοί, καὶ Πλάτων Φαίδρῳ. ἀντεσεβάσθησαν.* quae sic emendanda sunt: *Σεφθεῖσα*: — *ἀντὶ τοῦ σεβασθεῖσα.* Locus Platonis est Phaedr. p. 254. B. *ἰδοῦσα δὲ ἔδεισέ τε καὶ σεφθεῖσα ἀνέπεσεν ὑπτία.* Multos errores peperit *ἀν*^{τ}, quod pro *ἀντὶ τοῦ* in Grammaticorum libris scribi solet. Exemplum unum de multis est v. *Πατάγημα*: *ἀντίλαλος καὶ πανοῦργος*, quod natum ex *ἀν*^{τ} *λάλος*, id est *ἀντὶ τοῦ λάλος.* Ioculariter confusa sunt Ο et Ω v. *Σπαρτοπώλιον*: *ὡς ἡμεῖς. καὶ Μένανδρος·* — *σπαρτόπωλις, ὁμογραῦς.* Viri docti emendarunt optime: *Σπαρτοπόλιον* et *σπαρτοπόλιος, ὠμόγραυς.* Facillimum nunc est emendare quod legitur v. *Μεσάγκυλος*: *μεσοπόλιος· ὠμογέρων*, nam sic legendum est: